

10. navadna nedelja – leto C

Jezus obudi mladeniča v Nainu

Nato se je napotil v mesto, ki se imenuje Nain. Z njim so šli njegovi učenci in velika množica. Prav tedaj, ko se je približal mestnim vratom, so nesli ven mrliča, edinega sina matere, ki je bila vdova. Spremljala jo je precej velika množica iz mesta. Ko jo je Gospod zagledal, se mu je zasmilila in ji je rekel: »Ne jokaj!« Pristopil je in se dotaknil nosil. Tisti, ki so nosili, so se ustavili in rekel je: »Mladenič, rečem ti: Vstani!« Mrtvi se je vzdignil in začel govoriti; in Jezus ga je dal njegovi materi. Vse je obšel strah in slavili so Boga ter govorili: »Velik prerok je vstal med nami« in »Bog je obiskal svoje ljudstvo.« Ta glas o njem se je razširil po vsej Judeji in vsej okolici. Lk 7,11-17

Vse je obšel strah

V sicer čudovitem odlomku, kjer Jezus pokaže sočutje do trpeče matere in veličino svoje božje moči, mi ostaja pred očmi predvsem prvi vtis množice: Vse je obšel strah. Na videz se zdi mogoče ta strah običajen. Kako ne, če se mrtvi na enkrat zbudi, vstane in začne govoriti. Vendar opis ne daje občutka, da bi nastal preplah ali panika. Evangelist pravi: Jezus je mrtvega dal materi. Torej je v vsem dogajanju ves čas Jezus tisti, ki skrbi za mir in neko gotovost. Strah najbrž ne pomeni panike, niti strahu pred močjo, ampak neko čudno nelagodje, ker se mora misel, da je nekdo mrtev, na enkrat spremeniti. Mrtvi živi.

Kakor se sliši noro, je vendarle res, v tistem trenutku bi bilo vsem lažje, da bi bil mladenič mrtev. Tako pač je, ljudje umirajo in kaj hočemo. Potrebno ga je pokopati. Tu pa nekdo ustavlja sprevod. Čemu? Stvari morajo iti svojo pot, po utečenih tirnicah. Spreveda se ne sme ustavljati, mrliča se ne sme dotikati. Ko gre sprevod, se je potrebno dostojno umakniti!

Ljudje se na splošno izredno hitro sprijaznimo z nekim dejstvom. Lahko sicer tarnamo, kako nam je hudo, a sprememba nam je največkrat še hujša. Tako je v dogodku obuditve bilo težje sprejeti, da mladenič živi kot to, da ga bodo pokopali. Strah pred novostjo, pred nepredvidenimi spremembami je grozen. Ljudje radi bežimo od novega. In nič drugače ni, če gre celo za življenje samo. Obujanje mrtvih je vedno problem:

Spomnimo se velikonočnega jutra. Nekaj podobnega se je dogajalo kot pri obuditvi dečka iz Naina. Stražarji so pobegnili, učenci so se zaklenili, ženam pa ni dalo miru. Kljub strahu so žene želele videti Jezusa, želele vedeti, kam ga je vrtnar skril. Eni bežijo in si zatiskajo oči, drugi bežijo, ker se ne želijo srečati z novostjo, žene ljubijo Jezusa in se od njega nočejo posloviti. Hočejo z njim živeti, naj bo živ ali mrtev.

Žene v veliki noči so zgled pravih vernikov, zaradi njih se je novo življenje dotaknilo sveta in nas. Papež Frančišek nas je letos ob velikonočni skrivnosti nagovoril takole: **Bratje in sestre, ne zaprimo se pred novostjo, ki jo Bog hoče prinesiti v naše življenje! Pogosto smo utrujeni, razočarani, žalostni, čutimo težo svojih grehov, mislimo, da nam ne bo uspelo. Ne zapirajmo se vase, ne izgubljammo zaupanja, nikoli se ne predajmo: ni položaja, ki ga Bog ne bi mogel spremeniti, ni greha, ki ga ne bi mogel odpustiti, če se Mu odpremo.**

Kasneje, 16. maj letos, nas je papež opozoril, da so v Cerkvi tudi »mlačni kristjani«, ki ne hodijo naprej. Poimenoval jih je »salonski kristjani«. To so tisti, ki so sicer dobro vzgojeni, toda ne znajo doprinesti novih sinov Cerkvi z oznanjevanjem in apostolsko gorečnostjo. »**Danes**

lahko Svetega Duha prosimo, da bi vsem nam dal to apostolsko gorečnost in pa tudi milost, da bi bili v nadlego stvarnem, ki so v Cerkvi preveč mirne.« Cerkev potrebuje, da gremo naprej ... k tistim, ki potrebujejo oznanilo In če bomo v nadlego, je sklenil papež Frančišek, »naj bo Gospod blagoslovljen. Naprej, kot pravi Gospod Pavlu: 'Le pogumno!'«

Čeprav so tudi ob obuditvi mladeniča iz Naina ljudje govorili: »Velik prerok je vstal med nami« in »Bog je obiskal svoje ljudstvo.« imam občutek, da se jih dogodek ni resnično dotaknil. Nekaj je zelo drugačnega od poročila o vstajenju. Žene so hotele srečati Jezusa, ki je vstal. Tu pa ljudje na Jezusa pozabijo. Vse se zdi atrakcija.

Novost bomo resnično sprejeli, če si bomo resnično prizadevali srečati se z Gospodom. Če ga bomo spraševali, zakaj to dela. Če ne bomo od njega zbežali, ne v strahu, kot vojaki na veliko noč, ne kot ljudje od spreveda k razglabljanju o velikem preroku in Bogu. Jezus je konkreten, tu in sedaj. Z njim se je potrebno srečati in pogovarjati. Ob njem moramo vedno znova izvedeti, zakaj ta novost, kaj pričakuje od nas. Le tako bo njegovo delovanje doseglo pravi cilj in smisel. Spreminjalo bo naša življenja. Še več: mrtva življenja bodo oživila.